"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:— ତୁମମାନଙ୍କର ସେବା କରିବାର ବହୁତ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ରହିବା ଦରକାର, ଯଦି ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଜଣା ଅଛି ତେବେ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଅ, ସେବାର ବୃଦ୍ଧି କର ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ସେବା କରିବାର ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ନଆସିବାର କାରଣ କ'ଣ ? କେଉଁ ବିଘ୍ନ କାରଣରୁ ଉତ୍ସାହ ରହୁ ନାହିଁ ?

ଉତ୍ତର:- ସବୁଠାରୁ ବଡ ବିଘ୍ନ ହେଉଛି କ୍ରିମିନାଲ୍ ଆଇ ଅର୍ଥାତ୍ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି । ଏହି ବେମାରୀ ସେବା ପ୍ରତି ଉତ୍ସାହିତ ହେବା ପାଇଁ ଦିଏ ନାହିଁ । ଏହା ବହୁତ କଡା ବେମାରୀ ଅଟେ । ଯଦି କ୍ରିମିନାଲ୍ ଦୃଷ୍ଟି ଥଣ୍ଡା ହୋଇନଥିବ, ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ଦୁଇଟିଯାକ ଚକ ଠିକ୍ ଭାବରେ ନ ଚାଲୁ ନଥିବ ତେବେ ଗୃହସ୍ଥି ଏକ ବୋଝ ଭଳି ଅନୁଭବ ହେବ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ହାଲୁକା ହୋଇ ସେବାରେ ଉମଙ୍ଗ-ଉତ୍ସାହ ରଖିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଗୀତ:- ଜାଗ ସଜନିଆଁ ଜାଗ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ଏହି ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । ଏହିପରି ଦୁଇ ଚାରିଟି ଭଲ ଗୀତ ଅଛି ଯାହା ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖରେ ରହିବା ଦରକାର ଅଥବା ଟେପ୍‌ରେ ଭରିବା ଉଚିତ୍ । ବାସ୍ତବରେ ଏହି ଗୀତ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ରଚିତ ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିକୁ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦିଆଯାଇଛି ଯାହା ପୁଣି ପିଲାମାନଙ୍କ କାମରେ ଆସୁଛି । ଏପରି ଗୀତ ପିଲାମାନେ ଶୁଣିବା ଦ୍ୱାରା ନିଶା ଚଢିଥାଏ । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ତ ନିଶା ଚଢିବା ଉଚିତ୍ ଯେ ଏବେ ଆମେ ନୂଆ ରାଜତ୍ୱ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ରାବଣଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ନେଉଛୁ । ଯେପରି କେହି ଯୁଦ୍ଧ ପାଇଁ ଲଢିଲେ ଖିଆଲ ରହିଥାଏ ନା — ଏହାଙ୍କ ରାଜତ୍ୱ ଅଧିକାର କରିନେବୁ । ଏହି ରାଜ୍ୟର ଗାଁକୁ ଆମେ ନିଜ ହାତକୁ ନେଇଯିବୁ । ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ସବୁ ବିନାଶୀ ଜିନିଷ ପାଇଁ ଲଢନ୍ତି । ତୁମର ଲଢେଇ ମାୟା ସହିତ ହେଉଛି, ଯାହା ବିଷୟରେ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମକୁ ଏହି ବିଶ୍ୱରେ ଗୁପ୍ତ ରୀତିରେ ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିବାକୁ ହେବ ଅଥବା ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବାକୁ ହେବ । ଏହାକୁ ବାସ୍ତବରେ ଲଢେଇ ମଧ୍ୟ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ତୁମେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନରୁ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଛ ସେହିପରି ପୁଣି ଏବେ ସତ୍ତ୍ୱପ୍ରଧାନ ହେବାକୁ ପଡିବ । ତୁମେ ନିଜର ଜନ୍ମକୁ ଜାଣିନଥିଲ । ଏବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଆଉ ଯେଉଁ ସବୁ ଧର୍ମ ରହିଛି ସେମାନଙ୍କୁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ମିଳିବ ନାହିଁ । ବାବା ତୁମମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଧର୍ମରେ ହିଁ ଶକ୍ତି ରହିଛି । ଭାରତବାସୀଙ୍କୁ ଏକଥା ଜଣା ନାହିଁ ଯେ ଆମର ଧର୍ମ କ'ଣ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମର ଆଦି ସନାତନ ଦେବୀ ଦେବତା ଧର୍ମ ଅଟେ । ବାବା ଆସି ପୁଣି ତୁମକୁ ସେହି ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ଧର୍ମ କେତେ ସୁଖଦାୟୀ ଅଟେ । ତୁମେ କାହା ସହିତ ଲଢେଇ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ । ତୁମକୁ ତ' ନିଜ ସ୍ୱଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ରହି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ, ଏଥିରେ ହିଁ ସମୟ ଲାଗୁଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ କେବଳ କହି ଦେଲେ ସ୍ୱଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇଯିବ । ଭିତରେ ଏହି ସ୍ମୃତି ରହିବା ଉଚିତ୍ — ମୁଁ ଆତ୍ମା ହେଉଛି ଶାନ୍ତ ସ୍ୱରୂପ । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ପତିତ ହୋଇଛି । ମୁଁ ଆତ୍ମା ଶାନ୍ତିଧାମରେ ଥିବା ସମୟରେ ପବିତ୍ର ଥିଲି, ପରେ ପାର୍ଟ କରି ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛି, ଏବେ ପୁଣି ପବିତ୍ର ହୋଇ ଘରକୁ ଯିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସମ୍ପତ୍ତି ନେବା ପାଇଁ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିଶ୍ଚୟ କରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ତୁମକୁ ନିଶା ଚଢିବ ଯେ ଆମେ ହେଉଛୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ସନ୍ତାନ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ହିଁ ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । କେତେ ସହଜ କଥା ଅଟେ — ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ଆମେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ପୁଣି ଶାନ୍ତିଧାମ ଚାଲିଯିବୁ, ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଏକଥା କୌଣସି ଶାସ୍ତ୍ରରେ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ସାଗରଙ୍କର ଏକମାତ୍ର ଗୀତା ଶାସ୍ତ୍ର ହିଁ ରହିଛି ଯେଉଁଥିରେ କେବଳ ନାମ ବଦଳାଇ ଦେଇଛନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ସେହି ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ କୁହାଯାଉଛି । ଆଉ କାହାକୁ ଜ୍ଞାନବାନ୍ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଯେବେ ସେହି ଜ୍ଞାନଦାତା ଜ୍ଞାନ ଦେବେ ତେବେ ତୁମେ ଜ୍ଞାନବାନ ହୋଇପାରିବ । ଏବେ ସମସ୍ତେ ହେଉଛନ୍ତି ଭକ୍ତିବାନ୍ । ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଭକ୍ତିବାନ୍ ଥିଲ । ଏବେ ପୁଣି ଜ୍ଞାନବାନ ହେଉଛ । ପୁରୁଷାର୍ଥର କ୍ରମ ଅନୁସାରେ କାହା ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି, ପୁଣି କାହା ପାଖରେ ନାହିଁ । ତେବେ ତାଙ୍କୁ କ'ଣ କହିବା ? ସେମାନେ ସେହି ହିସାବରେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇପାରିବେ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାବାବା ସେବା ପାଇଁ କେତେ ଉତ୍ସାହିତ କରୁଛନ୍ତି । ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଏବେ ସେହି ଶକ୍ତି ଆସି ନାହିଁ ଯେ କାହାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଇପାରିବେ । ଏହିଭଳି ପ୍ରକାରର ଯୁକ୍ତି ରଚିବୁ । ଯଦିଓ ପିଲାମାନେ ମେହନତ କରି ସମ୍ମିଳନୀ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି, ଗୋପଙ୍କ ପାଖରେ କିଛି ଶକ୍ତି ଅଛି, ତାଙ୍କର ଖିଆଲ ରହୁଛି ଯେ ସଂଗଠନ ହେଉ ଯାହାଦ୍ୱାରା କିଛି ଯୁକ୍ତି ରଚନା ହୋଇପାରିବ, ସେବାରେ ବୃଦ୍ଧି କିପରି ହେବ ? ଏଥିପାଇଁ ପ୍ରୟାସ କରୁଛନ୍ତି । ଭଲେ ନାମ ଶକ୍ତି ସେନା ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପାଠପଢି ନାହାଁନ୍ତି । କେତେକ ଅପାଠୁଆ ବାବାଙ୍କ ପିଲା ମଧ୍ୟ ଦୁନିଆର ପାଠୁଆ ଲୋକଙ୍କୁ ଭଲ ପଢାଉଛନ୍ତି । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଥାଏ । ଏହି ବେମାରୀ ବହୁତ କଡା ସେଥିପାଇଁ ଉତ୍ସାହିତ ହେଉ ନାହାଁନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମେ ଯୁଗଳ ଅର୍ଥାତ୍ ସପତ୍ନିକ ଦୁଇ ଚକ ଠିକ୍ ଚାଲୁଛ ? କୌରବ ଦଳରେ କେତେ ବଡ-ବଡ ସେନା ରହିଛନ୍ତି, ସ୍ତ୍ରୀଙ୍କ ଦଳ ମଧ୍ୟ ରହିଛି, ପାଠ ପଢିଛନ୍ତି । ତାଙ୍କର ସାହାଯ୍ୟ ମଧ୍ୟ ମିଳୁଛି । ତୁମେ ତ ହେଉଛ ଗୁପ୍ତ

। କେହି ହେଲେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ କ'ଣ କରୁଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ କ୍ରମଅନୁସାରେ ରହିଛନ୍ତି ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରର ବୋଝ ମୁଣ୍ଡ ଉପରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ନଇଁ ପଡିଛନ୍ତି । ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର କୁମାରୀ ବୋଲାଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ଥଣ୍ଡା ହେଉ ନାହିଁ । ଏକା ଭଳି ଦୁଇ ଚକ ଚାଲିବା, ଏହା ବହୁତ ମୁସକିଲ୍ ଅଟେ । ବାବା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ସେବା ବଢ଼ାଇବା ପାଇଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କେହି ଧନବାନ୍ ଅଛନ୍ତି — ତେବେ ମଧ୍ୟ ଉତ୍ସାହ ରଖୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଧନର ଭୋକିଲା ଅଟନ୍ତି, ପିଲା ନ ଥିଲେ ମଧ୍ୟ ପୋଷ୍ୟ ସନ୍ତାନ କରିଥା'ନ୍ତି । କହୁନାହାଁନ୍ତି ଯେ, ବାବା ଆମେ ସେବା ପାଇଁ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛୁ । ଆମେ ବଡ ଘର ଦେଉଛୁ ସେବା କେନ୍ଦ୍ର ଖୋଲ ।

ବାବାଙ୍କର ଦୃଷ୍ଟି ବିଶେଷ ଭାବେ ଦିଲ୍ଲୀ ଉପରେ ରହିଛି କାହିଁକି ନା ଦିଲ୍ଲୀ ହେଉଛି ରାଜଧାନୀ ମୁଖ୍ୟାଳୟ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଦିଲ୍ଲୀରେ ବିଶେଷ ସେବା କର । କାହାକୁ ହେଲେ ବୁଝାଇବା ପାଇଁ ଅଫିସ୍ ଭିତରକୁ ପଶିଯିବା ଦରକାର । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ପାଣ୍ଡବମାନଙ୍କୁ କୌରବଙ୍କଠାରୁ ୩ ପାଦ ଭୂମି ମଧ୍ୟ ମିଳିନଥିଲା । କୌରବ ଅକ୍ଷର ତ ଗୀତାରୁ ଆସିଛି । ଭଗବାନ ଆସି ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇଥିଲେ, ତା'ର ନାମ ଗୀତା ରଖାଯାଇଛି । କିନ୍ତୁ ଗୀତାର ଭଗବାନଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା ଘଡି ଘଡି କହୁଛନ୍ତି ମୁଖ୍ୟ ଏହି ବିଷୟରେ ଆଲୋଚନା ଆବଶ୍ୟକ! ଆଗରୁ ବାବା କହୁଥିଲେ ବନାରସର ବିଦ୍ୟୁତ୍ ମଣ୍ଡଳୀମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଅ । ବାବା ଯୁକ୍ତି ତ' ବତାଉଛନ୍ତି । ଭଲ ଭାବରେ ଚେଷ୍ଟା କରିବା ଉଚିତ୍ । ବାବା ବାରମ୍ବାର ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ଦିଲ୍ଲୀରେ ଭଲ ଭାବେ ଯୁକ୍ତି ରଚନା କରି ସେବା କର । ସଂଗଠନରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ବିଚାର କର । ମୂଳ କଥା ହେଉଛି ବଡ ମେଳା ଆଦି ଦିଲ୍ଲୀରେ କିପରି କରିହେବ । ଲୋକମାନେ ଦିଲ୍ଲୀରେ ବହୁତ ହରତାଳ ଆଦି କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ତ ଏପରି କୌଣସି କାମ କରୁନାହଁ । ଏହା ତ ଲଢେଇ ଝଗଡା କରିବାର କଥା ନୁହେଁ । ତୁମେ ତ' କେବଳ ସୁପ୍ତ ଆତ୍ମାକୁ ଜାଗ୍ରତ କରୁଛ । ଦିଲ୍ଲୀବାସୀଙ୍କୁ ହିଁ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଆମେ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ମଧ୍ୟ ମାଲିକ ପୁଣି କଳ୍ପ ପୂର୍ବ ସଦୃଶ ସୃଷ୍ଟିର ମଧ୍ୟ ମାଲିକ ହେବୁ । ଏହିକଥାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣବିଶ୍ୱାସ ରଖ । ନିଶ୍ଚୟ ପକ୍କା ଅଟେ । ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହେବାକୁ ହିଁ ପଡିବ । ଏବେ ତୁମକୁ ରାଜଧାନୀରେ ତିନି ପାଦ ଭୂମି ଦରକାର, ସେଠାରେ ରହି ତୁମେ ଜ୍ଞାନର ଗୁଳି ଫୁଟାଇବ । ନିଶା ରହିବା ଦରକାର ନା ! ବିଶିଷ୍ଟ ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କର ବକ୍ତବ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ସାରା ଭାରତ ଗରୀବ ଅଟେ । ଗରୀବମାନଙ୍କର ସେବା କରିବା ପାଇଁ ବାବା ଆସୁଛନ୍ତି । ଦିଲ୍ଲୀରେ ତ ବହୁତ ଭଲ ସେବା ହେବା ଦରକାର । ବାବା ଇଙ୍ଗିତ କରୁଛନ୍ତି । ଦିଲ୍ଲୀବାସୀ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ ବାବା ଆମର ଧ୍ୟାନ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ପରସ୍ପର ମଧ୍ୟରେ କ୍ଷୀରଖଣ୍ଡ ହୋଇ ସ୍ନେହରେ ଚଳିବା ଦରକାର । ପାଣ୍ଡବମାନେ ନିଜର କିଲା ପ୍ରସ୍ତୁତ କରନ୍ତୁ । ଦିଲ୍ଲୀରେ ହିଁ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଏଥିରେ ଭଲ ବୁଦ୍ଧିମାନ ହେବା ଆବଶ୍ୟକ । ଏହା ଦ୍ୱାରା ବହୁତ କିଛି କରି ପାରିବ । ସେମାନେ ବହୁତ ଗାନ କରୁଛନ୍ତି ଯେ ଭାରତ ଆମର ଦେଶ, ଆମେ ଏପରି କରିବୁ । କିନ୍ତୁ ନିଜ ପାଖରେ କିଛି ବି ଦମ୍ ନାହିଁ । ବିଦେଶୀମାନଙ୍କ ସାହାଯ୍ୟ ବିନା ଉନ୍ନତି କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ଅବିନାଶୀ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ବହୁତ ସାହାଯ୍ୟ ମିଳୁଛି । ଏତେ ସାହାଯ୍ୟ ଅନ୍ୟ କେହି ଦେଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । ଏବେ ଜଲ୍ଦି କିଲା କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାବା ବିଶ୍ୱର ବାଦଶାହୀ ଦେଉଥିବାରୁ ବହୁତ ସାହସ ଆବଶ୍ୟକ । ପରଦର୍ଶନ-ପରଚିନ୍ତନରେ ବହୁତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି ଲାଗିରହୁଛି । ମାତାମାନଙ୍କ ଉପରେ ବନ୍ଧନର ବିପଦ ରହିଛି । ପୁରୁଷ ମାନଙ୍କ ଉପରେ କୌଣସି ବନ୍ଧନ ନାହିଁ । ମାତାମାନଙ୍କୁ ଅବଳା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ପୁରୁଷମାନେ ବଳବାନ୍ ଥା'ନ୍ତି । ପୁରୁଷ ବିବାହ କଲେ ତାଙ୍କୁ ଉତ୍ସାହିତ କରି କୁହାଯାଏ — ତୁମେ ହିଁ ଗୁରୁ, ଈଶ୍ୱର ସବୁ କିଛି । ସ୍ତ୍ରୀ ତ ଯେପରି ଲାଙ୍ଗୁଡ ସଦୃଶ ଅଟେ । ଯେଉଁମାନେ ପଛରେ ରହିଥା'ନ୍ତି, ବାସ୍ତବରେ ସେମାନେ ଲାଙ୍ଗୁଡ ଭଳି ପଛରେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି । ପତିଠାରେ, ପିଲାଙ୍କଠାରେ ସ୍ତ୍ରୀର ମୋହ ଥାଏ, ପୁରୁଷମାନଙ୍କର ଏତେ ମୋହ ରହିନଥାଏ । ତାଙ୍କର ତ' ଗୋଟିଏ ସ୍ତ୍ରୀ ମରିଗଲେ ଦ୍ୱିତୀୟ ତୃତୀୟ, ଆଣିଥା'ନ୍ତି । ବଦଭ୍ୟାସ ହୋଇଯାଇଛି । ବାବା ତ' ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏହିଭଳି ଖବରକାଗଜରେ ବାହାର କର । ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବାଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷତା କରିବାକୁ ହେବ । ଏସବୁ ବୁଝାଇବା ତୁମର କାମ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ତ ଦାଦା ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ସବୁ ସ୍ଥାନକୁ ଯାଇ ପାରିବେ ନାହିଁ । କହିବେ ଶିବବାବା ଏକଥା କୁହ, ଆମ ଉପରେ ଏହି ବିପଦ ଆସିଛି, ଏହି କଥାରେ ଆପଣ ରାୟ ଦିଅନ୍ତୁ, ଏହିପରି କଥା ସବୁ ପଚାରିଥା'ନ୍ତି । ବାବା ତ' ଆସିଛନ୍ତି ପତିତଙ୍କୁ ପବିତ୍ର କରିବା ପାଇଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମକୁ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ମିଳୁଛି । ଏବେ ସେବାରେ ତିବ୍ରତା ଦରକାର । ପରସ୍ପର ସହିତ ମିଶି ବିଚାର ବିମର୍ଶ କରିବାକୁ ପ୍ରୟାସ କର । ତୁମେ ଏବେ ବିହଙ୍ଗ ମାର୍ଗରେ ସେବା କରିବା ଉଚିତ୍ । ପିମ୍ପୁଡି ମାର୍ଗର ସେବା ତ' ହୋଇ ଆସୁଛି । କିନ୍ତୁ ଏପରି ସେବାର ଚମତ୍କାର ଦେଖାଅ ଯେପରି ବହୁତଙ୍କର କଲ୍ୟାଣ ହୋଇଯିବ । ବାବା କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇଥିଲେ, ଏବେ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବହୁତଙ୍କ ବୁଦ୍ଧି କେଉଁଠି ନା କେଉଁଠି ବାନ୍ଧି ହୋଇ ରହିଛି । ଉତ୍ସାହ ନାହିଁ । ତୁରନ୍ତ ଦେହ-ଅଭିମାନ ଆସିଯାଉଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହିଁ ସତ୍ୟାନାଶ କରିଛି । ଏବେ ବାବା ତୁମକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିବା ପାଇଁ କେତେ ସହଜ କଥା ବତାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମନ ପକାଇଲେ ଶକ୍ତି ଆସିବ । ନଚେତ୍ ଶକ୍ତି ଆସିବ ନାହିଁ । ସେଣ୍ଟର ସମ୍ଭାଳିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେହି ନିଶା ରହୁ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଦେହ-ଅଭିମାନ ରହିଛି । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେଲେ ତ ନିଶା ଚଢିବ ଯେ କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପିତାଙ୍କ ସନ୍ତାନ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେ ତୁମେ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବ ସେତେ ଶକ୍ତି ଆସିବ । ଅଧାକଳ୍ପର ଦେହ-ଅଭିମାନର ନିଶା ରହିଛି ତେଣୁ ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାରେ ବହୁତ ମେହନତ ଲାଗୁଛି । ଏପରି ନୁହେଁ ବାବା ଜ୍ଞାନର ସାଗର, ମୁଁ ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନ ଧାରଣ କରି, ବହୁତଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛି କିନ୍ତୁ ଏଥିପାଇଁ ଯୋଗବଳର ଧାର ମଧ୍ୟ ଦରକାର । ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀ ଅଛି । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ହିଁ ହେଉଛି ଯାତ୍ରା । ଉଭୟ ଅଲଗା ଜିନିଷ ଅଟେ । ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀରେ ଯୋଗବଳ ରୂପୀ ଯାତ୍ରାର ଧାର ଦରକାର । ତାହା ନହେଲେ କାଠର ତରବାରୀ ହୋଇଯିବ । ଶିଖ୍ ଲୋକେ ତରବାରୀର

କେତେ ସମ୍ମାନ ରଖିଥାନ୍ତି । ସେମାନେ ତ' ହିଂସକ ଥିଲେ, ଯେଉଁଥିରେ ଲଢେଇ କରୁଥିଲେ, ବାସ୍ତବରେ ଗୁରୁମାନେ କ'ଣ ଲଢେଇ କରିପାରିବେ କି । ଗୁରୁ ଅହିଂସକ ହେବା ଦରକାର ନା । ଲଢେଇ ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ସଦ୍‌ଗତି ହେବ କି । ତୁମର ତ' ହେଉଛି ଯୋଗର ବିଷୟ । ଯୋଗବଳ ବିନା ଜ୍ଞାନ ତରବାରୀ କାମ କରିବ ନାହିଁ । ବିକାରୀ ଦୃଷ୍ଟି ବହୁତ କ୍ଷତି କରିଥାଏ । ଆତ୍ମା କାନ ଦ୍ୱାରା ଶୁଣେ, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋରି ସ୍ମୃତିରେ ମଗନ ରହିଲେ ସେବା ବହୁତ ବଢିଯିବ । କେବେ-କେବେ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ସମ୍ବନ୍ଧୀମାନେ ଶୁଣୁ ନାହାଁନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ଦୁର୍ବଳ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନର ତରବାରୀ କାମ କରୁନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ମେହନତ କର । ଏହା ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ମେହନତ । ମୁରଲୀ ଶୁଣାଇବା ହେଉଛି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ହେଉଛି ଗୁପ୍ତ ମେହନତ, ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି । ଜ୍ଞାନ ଦ୍ୱାରା ଶକ୍ତି ମିଳୁନାହିଁ । ତୁମେ ପତିତରୁ ପାବନ ଯୋଗର ବଳ ଦ୍ୱାରା ହେଉଛ । ରୋଜଗାର କରିବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ମୃତି ଯେତେ ଏକରସ ରହୁଛି, ଅବସ୍ଥା ଭଲ ରହୁଛି ଏବଂ ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଯେବେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଠିକ୍ ରହୁ ନାହିଁ, କୌଣସି କଥାରେ ଦ୍ୱନ୍ଦରେ ପଡୁଛନ୍ତି ତେବେ ଖୁସି ହଜିଯାଉଛି । କ'ଣ ପିଲାମାନଙ୍କର ଶିକ୍ଷକଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡୁନଥିବ । ଏଠାରେ ତ' ଘରେ ରହି, ସବୁ କିଛି କରି ଶିକ୍ଷକଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ଏହି ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ବହୁତ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପଦ ମିଳୁଛି । ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ମଧ୍ୟ ରହିବାକୁ ହେବ । ଶିକ୍ଷକଙ୍କ ସ୍ମୃତି ରହିଲେ ବାପ ଏବଂ ଗୁରୁ ନିଶ୍ଚୟ ମନେ ପଡିବେ । ବାବା କେତେ ପ୍ରକାରରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଘରେ ପୁଣି ଧନ-ଦୌଲତ, ପିଲା-ଛୁଆ ଆଦି ଦେଖି ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛନ୍ତି । ବହୁତ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ । ତୁମକୁ ରୁହାନୀ ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ହିଁ ହେଉଛି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ସେବା । ମନ୍‌ସା-ବାଚା-କର୍ମଣା ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ରହୁ । ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ଜ୍ଞାନର କଥା ଶୁଣାଅ । କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦିଅ ନାହିଁ । କୌଣସି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କର ନାହିଁ । ପ୍ରଥମ କଥା ବାବାଙ୍କୁ ବୁଝିଲେ ଆଉ କିଛି ହେଲେ ବୁଝିବେ ନାହିଁ । ପ୍ରଥମେ ବାବାଙ୍କ ପ୍ରତି ନିଶ୍ଚୟ ବୁଦ୍ଧି କରାଅ । ନଚେତ୍ ଆଗକୁ ବଢିବା ଅନୁଚିତ୍ । ଶିବବାବା ରାଜଯୋଗ ଶିଖାଇ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ଏହି ଛି-ଛି ଦୁନିଆରେ ମାୟାର ବହୁତ ଚାକଚକ୍ୟ ରହିଛି । କେତେ ଫେସନ ହୋଇଗଲାଣି । ଛି-ଛି ଦୁନିଆ ପ୍ରତି ଘୃଣା ଆସିବା ଦରକାର । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ସମୟ ନଷ୍ଟ କର ନାହିଁ । ଭଲ ଭାବରେ ଧାରଣ କର । ମାୟା ଶତ୍ରୁ ବହୁତଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି ଖାଲି କରି ଦେଉଛି । ସେନାରେ କମାଣ୍ଡର ଭୁଲ୍ କଲେ ତାଙ୍କୁ ବହିଷ୍କୃତ କରିଦେଇଥାନ୍ତି । ସ୍ୱୟଂ କମାଣ୍ଡରଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଲାଜ ଲାଗେ, ପୁଣି ଇସ୍ତଫା ପତ୍ର ଦେଇ ଦିଅନ୍ତି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହେଉଛି । ଭଲ-ଭଲ କମାଣ୍ଡର୍ସ କେବେ କେବେ ଫେଲ୍ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ଯୋଗର ଗୁପ୍ତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ଯୋଗର ମସ୍ତିରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ସେବା ସ୍ୱତଃ ବଢି ଚାଲିବ । ମନ ବଚନ କର୍ମରେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବାର ପୁରୁଷାର୍ଥ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ମୁଖ ଦ୍ୱାରା ଜ୍ଞାନର କଥା ହିଁ ଶୁଣାଇବାକୁ ହେବ, କାହାକୁ ଦୁଃଖ ଦେବାର ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ଅକର୍ତ୍ତବ୍ୟ କାର୍ୟ୍ୟ କରିବାର ନାହିଁ । ଦେହୀ-ଅଭିମାନୀ ହେବାର ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ବିଜୟ ପଣିଆର ନିଶା ଦ୍ୱାରା ସର୍ବଦା ହର୍ଷିତ ରହୁଥିବା ସର୍ବ ଆକର୍ଷଣରୁ ମୁକ୍ତ ହୁଅ ।

ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ସ୍ମାରକୀ — ବାବାଙ୍କର ଗଳାର ହାର ରୂପରେ ଆଜି ପର୍ୟ୍ୟନ୍ତ ପୂଜା କରାଯାଉଛି । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଏହି ନିଶା ରହୁ ଯେ ଆମେମାନେ ବାବାଙ୍କର ଗଳାର ହାର ବିଜୟୀ ରତ୍ନ ଅଟୁ । ଆମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକଙ୍କର ବାଳକ ଅଟୁ । ଆମକୁ ଯାହା ମିଳିଛି ତାହା କାହାକୁ ବି ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ -- ଏହି ନିଶା ଏବଂ ଖୁସି ସ୍ଥାୟୀ ରୂପରେ ରହିଲେ ଯେ କୌଣସି ପ୍ରକାରର ଆକର୍ଷଣ ଠାରୁ ଉର୍ଦ୍ଧ୍ୱରେ ରହିପାରିବ । ଯେଉଁମାନେ ସଦା ବିଜୟୀ ସେମାନେ ସଦା ହର୍ଷିତ ରହିଥା'ନ୍ତି, ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଆକର୍ଷଣରେ ହିଁ ଆକର୍ଷିତ ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ହଜିଯିବା ହିଁ ଏକାନ୍ତବାସୀ ହେବା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****